

ти е тебе други да нареждашъ.
Стани ти на куче!

Но азъ се намѣсихъ:

— Панчо, Ганчо, спрете! И не се сърдете! Патиланецъ вѣренъ за обща забава и на куче става. И съ моя ликъ смѣшенъ Козлю ще се пери. Но нали е всичко за игра и смѣшка? Да не губимъ време! Портрета отъ баба трѣбва да се вземе. Художника после вѣкщи ще намѣримъ. И по медъ и масло всичко ще си трѣгне...

И така си стана. На Панча и Ганча лесничко имъ мина. Портрета донесохъ. Художникътъ бѣше веселъ и любезенъ. И прие сърдечно цѣлата дружина. Маските приготви.

Азъ се преоблѣкохъ. Маската си сложихъ. И викнаха всички, палави и луди:

— Бати Патиланчо! Безъ разлика. Вижте! Баба Цоцолана има да се радва, има да се чуди!

Бабинъ Дебеланко, Патаранъ и Козлю съ момчешки тѣ маски много смѣшни бѣха. И Панчо, и Ганчо отъ сърдце се смѣха.

Така натъкмени, влѣзохме при баба. Азъ начело стѣпвахъ. Другитѣ следъ мене.

Щомъ като ме зърна, баба рѣде плесна, викна „Патилане“ и съсъ всичка сила тозчасъ ме прегърна. Взе да ме цѣлува... Маската усѣти. И за гнѣвенъ ударъ вдигна си рѣцетѣ.

— Ахъ, Данчо проклети!

Но въ тозъ мигъ сѣдбовенъ на другитѣ маски тя чу гласо-

ветѣ. Погледна и прихна.

И дълго не спрѣха следъ туй смѣхове тѣ.

Хайде, леки пости, драги ми Смѣхурко!

Поздравъ най-сърдеченъ!

Твой приятель вѣченъ:

Патиланчо Данчо